

Mile Prpa

Mali vitez

Don Quijote

Mile Prpa

**Zgode
i
nezgode
Malog viteza
Don Quijotea**

A.D. 2016

Priča o dječacima Vlatku (Don Quijote) i Jureku (Sancho Panza)

Petnaestogodišnji dječak Vlatko sedmo je dijete u obitelji. U rodnom selu nisu ga smatrali dobrim dečkom. Pa možda je i cijela njegova obitelj tako mislila. Još dok je rastao u majčinoj utrobi vrtio se i ritao, majka jedva čekala da se rodi.

I konačno dečko se rodio bez puno muke. Kad ga primalja lagano pljesnula po turu, duboko je udahnuo i ispustio glas sličan glasu Yokuts Indijanaca kad imitiraju pjev ptica ili kreket žaba u prirodi, kako bi dojavili blizinu neprijatelja ili im poslali neku drugu poruku. Svi nazočni njegovom rođenju uplaše se, i primalja reče - Što je ovo? O, oh! Tko se to rodio?!

I tako je mali Vlatko rastao uz puno nepodopština, počesto vičući -To nije pravda! To nije pravda! Sve je to nekako išlo, malo uz batine, malo uz uvjeravanja sve dotle dok se jednog dana, u sedmom razredu osnovne škole, nije popeo na tavan u djedovoj kući i našao knjigu Don Miguela de Cervantesa, istina u skraćenom izdanju, na čijim je koricama pisalo **Bistri vitez Don Quijote**.* Knjigu nije ispuštao iz ruke, čitao je i čitao, počesto pripovijedao svojim pajdašima što u knjizi piše, ali to nikoga nije zanimalo, svi su ga počeli zvati - Mali vitez Don Quijote. Nije se ljutio, moglo bi se slobodno reći da mu se to sviđalo, jer se osjećao kao borac za pravdu.

• Knjiga Don Miguela de Cervantesa: Don Quijote

“Don Quijote” roman je španjolskog književnika Don Miguela de Cervantesa. Sastoji se od dva dijela. (Objavljeni 1605. i 1615. g.) Roman je postao jedna od najčitanijih knjiga u Španjolskoj i svjetskoj književnosti. On je parodija na račun viteških romana.

To su putovanja i avanture Don Quijotea i njegovog sluga Sancha Panze. Riječ je o običnom Španjolcu koji je opsjednut pričama o viteškim lutanjima. Odlučuje lutati Španjolskom na svom mršavom konju Rocinantu, ispravljajući nepravde i braneći ugnjetavane. On vjeruje da su obične krčme začarani dvorci, a mlade seljanke prelijepe princeze.

Zamjenjuje vjetrenjače za divove koje su poslali zli čarobnjaci. Zamišlja seljanku iz susjedstva da je Dulcineja od Tobosa, prelijepa djevica kojoj se on zakleo za ljubav i odanost. Sancho Panza, njegov naivni štitonoša, vjeruje da je njegov gospodar malo lud, u stvarnosti on vjeruje da nema nikakve Dulcineje, ali ipak pristaje pratiti gospodara, nadajući se da će se obogatiti. Gospodar i perjanik imaju razne avanture, često s više štete nego dobra, unatoč njihovim plemenitim namjerama. I na kraju postaju žrtve šale kneževskog para, kada je Sancho imenovan upraviteljem nepostojećeg otoka Barataria.

Čitajući knjigu Vitez Don Quijote, sav se poistovjetio s njegovim likom i postupcima, a zamišljao i dječaka Jureka, nižeg debeljucu, kao svog Sancho Panzu, a djevojčicu iz susjednog razreda Marijanu, zamišljao kao svoju princezu Dulcineju od Tobosa.

Mali Vlatko oliti Mali vitez Don Quijote rodio se u selu blizu metropole, tako da ni sam nije znao da li je seljačko ili gradsko dijete. Tu dilemu vrlo lako riješi i to tako da se smatrao - seoskim ili gradskim djetetom prema potrebi. Za svoje godine bio je ovisok, ali i mršav.

I njegov prijatelj Jurek oliti Sancho Panza, rodio se u istom selu. Bio je stariji dvije godine od Malog viteza Don Quijotea i ponavljao jedan razred, ali obzirom da je njegov prijatelj vrlo inventivan, za njega predstavlja autoritet i uzor i spreman je slijediti ga u svemu.

Onako debeljuckast i pomalo tupast provodi bezpogovorno sve zapovijedi svog mlađeg gospodara Don Quijotea. Ima izražen trbuh, nižeg rasta i nosi crvene hozentregere.

Mali vitez Don Quijote u školi obučen je kao i druga djeca, a čim bi stigao kući oblači žute hlače s puno kraćom desnom nogavicom.

Na nogama nosi crvene niske čizme, nosi žuti prsluk preko crne košulje, a na glavu stavlja kapu sličnu Napoleonovoj, samo njegova je bila žuta. U ruci drži nekakav čudan dugački štap koji mu seže do nosa, a našao ga na djedovom tavanu.

Mali vitez Don Quijote i njegov prijatelj Jurek, zvani Sancho Panza, postali su nerazdruživi, obojica skloni avanturama i nepodopštinama. Posebno ih je smetalo nešto za što su mislili da je nepravedno.

Prva zgoda Malog viteza Don Quijotea – Lovci na prepelice

Jednom prilikom odlutali su daleko među šumarke gdje obično osim divljači i ptica nikoga nema. Sancho Panza našao je zvono koje je očito visjelo na vratu neke krave. Kad bi zadrndalo, svi bi se od njegovog zvuka uplašili.

Stojeći iza grma ugledaše četiri lovca s puškama i njihove pse ptičare kako idu prema njima. Zaključče da je sezona lova na prepelice i fazane ili da se radi o krivolovu. Ubijati ptice to je Malom vitez Don Quijoteu bilo

nezamislivo i protuprirodno. Osjetio je u sebi snažan poriv da se tome kao plemeniti vitez mora suprotstaviti i nepravdu ukloniti.

Lovci su pretpostavili da u blizini ima prepelica i poneki fazan, a nisu ih mogli vidjeti. Obojica, Mali don Quijote i Sancho Panza, iskoče naglo pred lovce. Sancho Panza snažno zazvoni kravljim zvonom, klepetušom i brzo se digoše dva jata prepelica i par fazana. To razljuti lovce, a četiri njihova psa ptičara lajući jurnuše prema Malom vitez i njegovom prijatelju s namjerom da ih napadnu..

Mali vitez Don Quijote stajao je mirno, znao je da ga psi tada neće napasti jer im pokazuje da ih se ne boji, a Sancho Panza, koji uvijek nosi nešto hrane sa sobom, nek se nađe, izvadi pečenu kobasicu i baci je među pse. Pse opčara miris pečenog mesa i sva četiri skočiše na kobasicu režeći jedan na drugoga i otimajući je za sebe.

Mali vitez diže štap u zrak, pozva svog Sancho Panzu da jurišaju na lovce vičući – Juriš! Juriš! Jurišali su na veliko zlo i tako zaštitili nevine životinje.

Kad lovci vidješe da na njih bezglavo jurišaju, Don Quijote prijeteći štapom, a Sancho Panza razmahao se kravljom klepetušom koja je u ušima lovaca zabrujala jače od katedralnog zvona, razbježaše se jer su shvatili da nisu baš pri sebi i da bi mogli od njih svašta doživjeti i da je s njima najbolje ne imati posla, a za njima pođu i njihovi psi.

Kad se lovci razbježali, ovu pobjedu nad opasnim protivnikom, mali vitez Don Quijote posveti djevojčici Marijani, koju nosi u svom srcu kao princezu Dulcineju od Tobosa. Usput kazano nitko, pa ni Sancho Panza, nije znao koja je to djevojčica, jer njeno ime nije nikada ni pred kim izustio.

Druga zgod Malog viteza Don Quijotea – Azil za pse

Malog viteza Don Quijotea psi voljeli. Možda zato što ih je svjetlo žuta boja njegove obleke privlačila poput noćnog svjetla koje privlači raznorazne lepurice. Kad bi ga psi susreli, približili bi mu se gotovo puzeći došli do njega, pomirisali ga i u pravilu bi legli na leđa. Kad ih on malo pogladi, oni bi, opčarani u potpunosti pali pod njegovu vlast.

Jednoga dana junaci ove priče, prigodno obučeni u svoja viteška odijela, šetali gradom. Za njima je krenulo nekoliko pasa koji se odnekud skupili. Don Quijote reče svom prijatelju, kojeg inače nije smatrao slugom, već

prijateljem, da bi bilo zgodno da posjete u gradu najveći Azil za pse, gdje se psi nalaze čekajući udomljenje ili usmrćenje.

Ubrzo su stigli do psećeg Azila. Psi u kavezima, a bilo ih je stotinjak i barem dvadesetak različitih vrsta, inače jako nervozni jer žive u strahu od usmrćenja, ubrzo se uzbudiše i otpoče takav lavež kao da su u Azil ušli vukovi, a ne dva najbolja prijatelja pasa. Lavež je bio neizdrživ, tako da vlasnici Azila odmah istrčaše iz svojih domova vidjeti što se događa.

Naš Mali vitez Don Quijote uz pomoć svog vjernog pratitelja i savjetnika u dobru i zlu, iskoristi situaciju, ubrzo otvore sve kaveze i psi iskoče vani i skupe se oko Malog viteza Don Quijotea i njegovog prijatelja. Naprosto su skakali na njih od radosti i svaki pas ih je htio malo obliznuti u znak zahvalnosti. Vlasnici Azila za pse, kad to vidješe uplaše se i nisu se usudili ništa reći.

Na to Sancho Panza zaronda svojom kravljom klepetušom i svi psi, i vitez i njegov perjanik krenuše niz ulicu prema gradskom tramvaju koji je upravo čekao putnike na polaznoj postaji.

Pasa, raznih vrsta i veličina, ali i različitih ćudi bilo je više od stotinu. Sva vrata tramvaja bila su otvorena, a u njemu tek poneki putnik. Kako u tramvaj uđe Don Quijote, tako za njim jurnuše psi, a Sancho Panza pričekava vani sve dok i zadnji pas ne uskoči u tramvaj, tada i on uđe. Tramvaj krenu u pravcu središta grada i nije stajao na usputnim postajama.

Tramvaj se zaustavi u blizini gradske uspinjače koja vodi na Gornji grad, a skupilo se mnogo ljudi da vide što se to događa. Naš vitez i njegov pomoćnik uđu u uspinjaču, a za njima se naguraše i svi psi.

Kad se uspinjača zaustavila, kondukter bez da je ikoga prije toga pitao za voznu kartu, otvori vrata i svi iziđu vani i uz silni lavež i drndanje kravlje klepetuše dođu pred zgradu Sabora, gdje su zastupnici upravo raspravljali o nekim zakonima.

Sabornici kad čuše tu silnu halabuku dotrčaše do prozora da vide što se to zbiva. Stražari hitno zatvoriše velika saborska vrata i nisu dopustili ni psima ni vitezima da uđu unutra. Ubrzo se skupilo mnogo ljudi, a i nekoliko novinara. Tada Mali vitez Don Quijote svojim štapom počne lupati po kapiji, a Sancho Panza zadrnda kravljom klepetušom.

Ubrzo se otvore saborska ulazna vrata i pojavi se osobno Predsjednik u pratnji nekoliko zastupnika. Mali vitez Don Quijote držeći visoko u zraku svoj štap, zatraži da Sabor po hitnoj proceduri donese Zakon o zaštiti napuštenih pasa i zabrani njihovog usmrćenja.

Na to Predsjednik Sabora izjavi da prihvaća prijedlog i da će im to biti prioritetni zadatak, što su prenijeli novinari i tv snimatelji.

Potom Sancho Panza u znak pobjede ponovno snažno zaronda kravljom klepetušom. Mali vitez zahvali se Predsjedniku Sabora i pozva pse da se zajedno s njime vrata u svoj Azil za pse, što i učiniše.

Mnogi čestitali Malom vitezu Don Quijoteu, sad su ga već pomalo počeli poštivati, a brojna djeca i njihovi roditelji rekoše da je on junak i da je učinio dobro, a nadasve pravedno djelo.

Kako je za njegovu akciju preko televizijskih ekrana i Interneta odmah saznao cijeli svijet, već sutradan u brojnim gradovima svijeta navalili građani na Azile za pse, i rijetko je koji pas ostao neudomljen.

Don Quijote je i tu svoju veliku pobjedu posveti svojoj princezi Marijani oliti Dulcineji od Tobosa. Novinari su bili na stotinu muka jer nisu znali koja je djevojčica njegova princeza zbog koje se tako viteški hrabro bori za pravdu.

Treća zgod Malog viteza Don Quijotea – Trgovci krznima

Jednoga dana Mali vitez Don Quijote uđe u najveći salon krznarije u gradu. Bila su tu krzna od vidrica, kuna, činčila, polarnih i srebrnih lisica, dabrova, vidri, nutrija, crvenih lisica, rakuna, risova, ondatara i brojnih drugih plemenitih krznašica.

Vlasnici salona hvalili se da nema krznašice od čijeg krzna oni nemaju odjevni predmet za prodaju. Naš Mali vitez Don Quijote zaključi da je Salon pun nepravde i da treba nešto poduzeti. Ubrzo je smislio što mu je činiti.

Tu noć nije spavao, stalno razmišljao kako ljudi mogu ubijati životinje da bi se nečije supruge i kćeri kočoperile u skupocjenim krznima. U njegovom duhovnom svijetu to je nepravda prema prirodi i njenim prekrasnim i dobrim životinjama. On, Mali vitez Don Quijote, osjeća se pozvanim da nešto učini i on će to učiniti. Bit će to djelo pravde.

Odmah ujutro čim je ustao savjetovao se sa svojim Sancho Panzom i zakluče da bi trebali u šumi uloviti nekoliko životinja krznašica. U jednom dvorištu ugledaju ručna kolica na kojima je bila dograđena velika žičana

mreža tj. pravi žičani kavez s pregradama u koje se moglo smjestiti i po nekoliko krznašica.

Uputiše se, vukući kolica, u šumu do vode gdje žive dabrovi i vidre. Trebalo im je tri dana da namame tri dabra i dvije vidre u svoj žičani kavez na kolicima. Potom su išli na ulov lisica i kuna. Uspjeli su uloviti jednu kunu i jednu lisicu, a na sličan način i tri vjeverice, a u dvorištu jednog čovjeka koji uzgaja činčile uzeli su ih četiri. A slučajno im se posrećilo da ulove i dva rakuna.

Pokriše kavez tkaninom pa nitko nije mogao vidjeti što se unutra nalazi. Potom potraže broj telefona krznarije i nazovu vlasnika i kažu mu da su oni šegrti kod majstora koji njima isporučuje krzna za šivanje odjevnih predmeta, i da im je majstor dao zadatak da ta krzna odvezu u njihov salon. Obzirom da su vlasnici salona kupovali krzna kod spomenutog majstora rekli su im neka samo dovezu ta krzna.

Kad su došli pred salon, u njemu je bilo nekoliko uglednih kupaca, pojavili se vlasnici na vratima i obzirom da nisu željeli da se s ulice vidi što uzimaju, zamolili su ih da kolica uguraju u salon, gdje će se roba iskrcati.

Ugurali su kolica, i za sobom zatvorili vrata salona. Mali vitez Don Quijote i Sancho Panza samo se pogledaše. Potom se sagnuše i otvoriše sva vratašca kaveza. Jurnule životinje van iz kaveza brzinom vjetra i počele skakati po policama i rušiti odjevne predmete na pod. Vjeverice se pentrale na dvije gospođe obučene u krznene kapute i kape od stotina činčila..

Činčile jurile po podu više uplašeno nego prijeteće. Dabrovi su pred sobom rušili sve s polica. Nastao je takav vrisak i histerija, a lisica i kuna mirno grizle krznene kapute. Vlasnici salona nisu znali što bi učinili i kako smiriti situaciju. Počeli su skidati životinjice koje se pentrale po kupcima, ali kad bi ih uhvatili rukom one bi ih ugrizle. Nastao je sveopći kaos kad se rakuni popeli visoko na police i rušili sve na što su naišli.

Mali vitez Don Quijote i njegov pratilac Sancho Panza pogledaše se, otvoriše vrata salona i povuku kavez vani. Taj trenutak iskoristiše sve životinje i pobjegoše iz salona i razbježaše se po gradu. Zatečeni kupci zadržali se u salonu još nekoliko minuta, pa su i oni vidno uzbuđeni ubrzano otišli do svojih kuća ili automobila.

Priča se ubrzo proširila gradom, dotrčali i novinari, ali nisu imali što vidjeti osim vlasnika koji su ponovno vješali krznenu robu na vješalice i pravili red u salonu. Na glavnu predstavu su zakasnili. Na upite novinara nitko nije htio odgovarati.

A naši junaci, onako viteški obučeni u svoju poznatu odjeću, uputiše se polako niz ulicu vukući kavez za sobom. Vratili ga u ono isto dvorište odakle su ga i uzeli..

Mali vitez Don Quijote i njegov perjanik, glasno se veselili, dižući visoko štap i zvoneći kravljom klepetušom da je sve ječalo.

Don Quijote njihov pohod proglasi vrlo uspješnim i posveti ga svojoj Marijani oliti princezi Dulcineji od Tobosa.

Cijeli grad pričao da su životinje same došle u salon prosvjedovati zbog ubijanja krznašica da bi se na njihovim krznima zarađivalo. Pričalo se da je to prvi poznati prosvjed životinja, različitih vrsta, u povijesti svijeta.

Sutradan su Mali vitez Don Quijote i njegov pratilac viđeni kako sjede u jednom kafiću u svojim viteškim odorama, sa štapom i kravljim zvonom (klepetušom) kako ispijaju kavu i kako čitaju bombastične naslove u više novina koje su naširoko opisivale događaj u salonu krzna, a s velikim zadovoljstvom su pročitali i članke koji traže zabranu ubijanja životinja zbog krzna. Pritom niti jednom riječi nisu spomenuli Malog viteza Don Quijotea i njegovog slugu Jureka kao reinkarnaciju slavnih junaka španjolskog pisca Don Miguela de Cervantesa.

Četvrta zgoda

Malog viteza Don Quijotea – Kineski cirkus u gradu

Jednom šetajući parkovima u velikom gradu, metropoli u čijoj blizini je i rođen, Mali vitez Don Quijote ugleda tek postavljen veliki Kineski cirkus s mnogo različitih životinja. Odluči da sa svojim prijateljem Jurekom oliti Sancha Panzom dođe na prvu ovovečernju predstavu.

Kad se pojaviše onako cirkusantski odjeveni, lagano prođu pokraj biljetara koji im nije tražio ulaznicu, misleći da su oni dio cirkuskog programa. Sjednu u prvi red. Ogromni šator se popunio posjetiteljima gotovo do posljednjeg mjesta. Mali vitez Don Quijote ponio je sa sobom svoj čudni dugački štap, a Sancho Panza veliko kravlje zvono s ogrlicom sebi oko vrata.

Najprije su u cirkuskom programu nastupili slonovi s konjima i majmunima. U glavi Maloga viteza Don Quijotea odmah se nešto pobunilo i u prvi plan ispliva osjećaj za pravdu. Za njega se može slobodno reći da boluje od jakog sindroma pravde, premda nekada nije sa sigurnošću razgraničavao je li nešto pravedno ili nepravedno. U Kineskom cirkusu

shvatio je da su sve životinje ovdje u ropstvu i da ih vlasnici na neki način muče ulogama koje nisu prirodne njihovoj naravi. U sebi je govorio – To je nepravda! To je nepravda! I nitko ga u tome nije mogao razuvjeriti.

Kad je predstava sa životinjama bila u velikom pogonu Don Quijote skoči sa svoje stolice, pritom gurnuvši snažno i svog pratitelja Sancha Panzu laktom u rebra, pa i on skoči sa stolice. Obojica preskoče nisku ogradu koja je dijelila publiku od prostora artistskog programa.

Mali vitez Don Quijote krenu na životinje mašući dugačkim štapom na sve strane i vičući - Juriš! Juriš! Sancho Panza se prihvati zvonjave klepetušom. Sve se životinje trgnuše i najprije slonovi, digavši visoko surlu u zrak, uz riku jurnuše prema izlazu iz šatora. Konji rzali i propinjali se, jahači s njih padali. Preplašeni konji slijedili su put slonova bježeći vani. Nekoliko majmuna skakalo po leđima konja i slonova u bijegu, što je konje još više uplašilo.

Publika se skamenila od straha, ljudi nisu znali što će, a poglavito roditelji s malom djecom. Tješilo ih je što je publika ogradom odvojena od središnjeg prostora na kojem se izvode artistski programi, dok je na sredini šatora Don Quijote vikao - To je nepravda! To je nepravda!

Kravlje zvono kojim je Sancho Panza snažno mahao i dalje plašilo preostale životinje. Čulo se kreštanje, cikanje i glasovi drugih životinja, tj. onih čije točke još nisu došle na red za izvođenje pa su ostale u kavezima.

Uprava cirkusa koja je bila na predstavi i cirkuski glumci nisu znali što učiniti. Pozvali policiju, ali su Mali vitez Don Quijote i njegov pratitelj Jurek oliti Sancho Panza dali petama vjetra, što će reći da su pobjegli, a u stvari samo su odšetali iz prostora Kineskog cirkusa i negdje se izgubili.

Uskoro stigla i policija i kad su čuli o čemu se radi rečeno im je da su to napravili Don Quijote i njegov sluga Sancho Panza i da su pobjegli. Kako su policajci čitali knjigu Don Quijote od Manche, na to se nasmijali i pomislili da su ovi Kinezi malo trknuti, kako im mogu junaci iz jednog starog romana napraviti štetu u njihovom Kineskom cirkusu. Jedan policajac reče kolegi, to su neki budalasti cirkusanti idemo natrag u Policijsku postaju.

A naši junaci Mali vitez Don Quijote i njegov prijatelj debeljuco Jurek na sve se samo nasmijali. Tada Sancho Panza upita svoga gazdu bili on mogao ovaj put samo izuzetno, ovu veliku pobjedu pravde koju su junački izborili, bez kapi prolivene krvi posvetiti svojoj princezi?

Na to mu Mali vitez Don Quijote odgovori – Može, samo mi moraš reći o kojoj se osobi radi, da vidim je li dostojna ove velike pobjede. Prijatelj

Jurek oliti Sancho Panza malo stidljivo odgovori - Još joj ne znam ime, ali kad ga saznam reći ću ti. Na to se Don Quijote samo nasmija i raziđu se do ponovnog susreta.

Peta zgoda Malog viteza Don Quijotea – U zoološkom vrtu

Sloboda je pravda, a pravda je sloboda – vikao je naš junak Mali vitez Don Quijote. Svi ljudi svijeta trebaju biti slobodni, ali i sve životinje, velike i male. To je pravda! To je pravda! – Potvrđivao mu je njegov prijatelj Jurek, koji je na sebe preuzeo ulogu Cervantesovog Sancho Panze.

Njegov gospodar Don Quijote išao je u Zoološki vrt u pratnji svog sluge Sancho Panze. Na vratima su ih zaustavili biljetari. Sancho Panza uzviknu - U zoološki vrt ulazi moj gospodar Mali vitez od Mache, slavni Don Quijote. On ne ide razgledavati životinje, već ide donijeti im slobodu. Glasno uzviknu – Sloboda je pravda, a pravda je sloboda. Potom iz sve snage zadrnda kravljim zvonom, klepetušom, ljudi se povuku, a životinje koje su bile u kavezima blizu njih sakriše se u svoje rupe.

Biljetar problijedi i ne usudi se tražiti njihove ulaznice, pa ih pusti bez ikakvog pitanja. Samo im reče – Ulazite!

I zbilja kad su ušli pođoše od kaveza do kaveza i počnu ih otvarati i životinje puštati na slobodu, ali još uvijek unutar ograde zoološkog vrta. Životinje su izlazile i grupirale se po vrstama.

Slonovi su bili u društvu deva i zebri, u društvu žirafa, impala i bizona. Izgledalo je da se životinje različitih vrsta međusobno ugodno družu.

Krenuli su dalje, sve je bilo tiho samo se čula kravlja klepetuša kojom je Sancho Panza uokolo mlatarao. Došao je red na kaveze vukova, lavova, tigrova, lisica i sl. i njih sve pusti da slobodno šecu ili trče.

Otvorili su i kavez medvjeda, ali oni nisu bili tihi već su glasno brundali i rikali da se čulo kilometrima. Ono malo ljudskih posjetitelja u zoološkom vrtu, ubrzo se skloni u siguran čvrst prostor i tu zatvoriše vrata vireći van da vide što se događa.

Ubrzo dotrče čuvari zoološkog vrta, ali se prema njima upute tigrovi i vukovi i oni pobjegoše. Nakon toga otvore kaveze majmunima i pticama lešinarkama. Majmuni istrčaše vani poput vjetra i stanu se pentrati po

stabljima, ali i skakati po slonovima, medvjedima, posebno ih se dojmila žirafa jer su se na nju mogli visoko popeti. To sve izazva pomutnju i nered.

Mali vitez Don Quijote visoko digne štap, a Sancho Panza neprekidno lupao kravljom klepetušom i išli su jedan pokraj drugoga, a za njima se počele redati životinje i stvarale dugačku kolonu. Bile su međusobno vrlo tolerantne.

To je više sličilo na životinjsku procesiju, nego na bijeg iz kaveza. Ubrzo, životinje se počele glasati, svaka svojim glasom i to se sve pretopilo u jedan zaglušujući i zastrašujući zvuk koji se inače čuje samo u džunglama.

Ubrzo se tom zvuku pridruži i zvuk sirene policijskih kola, zvuk zavijanja vatrogasnih kola i kola hitne pomoći. Čuvari su dojavili što se događa, pa su svi nadležni velikom brzinom jurnuli prema Zoološkom vrtu.

Naši junaci išli su na čelu kolone i vikali; To je nepravda! To je nepravda. Naime Mali vitez Don Quijote nikako nije mogao podnijeti da se životinje doživotno zatvara u kaveze u zoološkim vrtovima i tako im se oduzima sloboda.

Kako se zvukovi sirena policije, vatrogasaca i hitne pomoći sve više približavali Zoološkom vrtu, Mali vitez Don Quijote i njegov sluga Sancho Panza priđu k ogradi i na jednom mjestu primjete rupu kroz koju se provuku, iziđu vani i mirno nastave šetnju kroz park.

Ovu pobjedu i kratku slobodu koju su omogućili zatočenim životinjama Mali vitez Don Quijote proglasi svojom najvećom pobjedom i opet je posveti svojoj Princezi Dulcineji od Tobosa.

Kad su u Zoološki vrt stigli vatrogasci, policija i hitna pomoć, stražari su im vrlo uzbuđeni, uskaćući jedni drugima u riječ, pričali da su došli junaci iz romana Don Miguela de Cervantesa, Don Quijote i njegov sluga Sancho Panza i da su otvorili sve kaveze i pustili životinje u krug Zoološkog vrta.

Došli su i novinari, tv kamere i sl. slušali su i snimali izjave čuvara o junacima iz Cervantesovog romana koji su svojim dolaskom napravili silnu zbrku među životinjama Zoološkog vrta.

Na te njihove riječi svi se nasmijali misleći u sebi da su svi postali malo udareni i da ne znaju što govore.

A naši junaci sjeli u najbližu slastičarnicu i pogostili se kolačima slušajući preko radija što se dogodilo u Zoološkom vrtu.

Šesta zgoda

Malog viteza Don Quijotea – Javna kuhinja i restoran “Carski Pingvin”

Cijeli grad je počeo pričati o pojavi junaka iz romana Don Miguela de Cervantesa – Don Quijotea i njegovog sluge Sancho Panze u njihovom gradu. Neki su vjerovali u te priče, a neki nisu. Jedni su to vidjeli a drugi nisu.

Mali vitez Don Quijote jednom je šetao po predgrađu grada i naišao na javnu kuhinju. Veliki red ljudi čekao je da nešto skromno pojede ili ponese svojoj gladnoj obitelji. Don Quijote se nad njima sažali.

Kad je drugim putem krenuo natrag ugleda mnogo luksuznih državnih automobila parkiranih oko zgrade na kojoj je pisalo – Restoran “Carski pingvin”. Promotri malo bolje i vidi brojne političare i to one iz vlasti, ali i one iz oporbe kako tamo ulaze.

Don Quijotea nešto brecnu u srcu i u njemu se pojavi snažni instikt da se neki razbacuju bogatstvom, a brojni tako reći umiru od gladi skupa sa svojim obiteljima. U njegovoj duši snažno je zazvonilo – To je nepravda! To je nepravda!

Sutradan se nađe sa svojim prijateljem Sancho Panzom i reče mu - Danas imamo akciju u jednom skupom restoranu, pripremi se.

U restoranu “Carski Pingvin” ručak za političare obično bi počeo u 13 sati, kad bi se svi već skupili. Tamo je bilo za jesti svega, ponajviše najskupljih delicija mesnih i ribljih, plodova mora, skupocjenih gljiva i sl. Tamo su radili najbolji kuhari pravi majstori. Pravili su i koktele i servirali najbolja vina. Za ručak kod “Carskog Pingvina” trebalo je imati i carski džep. A političari su tamo najčešće dolazili s državnim karticama, što će reći da su živjeli raskošno na teret poreznih obveznika pa i onih siromašnih.

Naši junaci u svojim viteškim odorama s velikim štapom i kravljim zvonom, klepetušom pojave se oko 13,30 sati, upravo u trenutku kad su gostima servirana najskuplja glavna jela.

Kad se pojavili na vratima restorana, ugledavši ih, dotrča jedan od konobara i upita ih – Što vi tu tražite? Na to mu Don Quijote sigurnim glasom reče – Mi smo glumci, glumimo dvorske lude i pozvani smo da u 13,30 h u ovom restoranu zabavljamo vaše goste. Na to konobar reče – Meni to nije poznato pa vas ne mogu pustiti u restoran. Don Quijote mu

odgovori - Mi ćemo pričekati pred vratima, a Vi idite provjeriti u upravi restorana. To konobar prihvati i ode u uredske prostorije da upita šefa restorana.

Čim se konobar udalji oni uđu u restoran i privuku pažnju svih gostiju.

Vitez Don Quijote vrlo glasno reče – Ja sam vitez pravde, a ovo je moj pomoćnik i pokaza na Sancho Panzu. Potom gostima reče - Kako vas nije sram, malo dalje od vas je javna kuhinja gdje se hrane mnogi siromašni i dobiju tek ponešto jedva da prežive, a vi se ovdje na teret naroda prežderavate najskupljim jelima i opijate najboljim pićima.

Dignu štap visoko i povika - Juriš! Juriš na parazite! Sancho Panza zadrnda kravljom klepetušom, i brzo na pod letjeli razbijeni tanjuri skupocjene hrane, i razbijene boce vina i drugih pića. Don Quijote počne prevrtati stolove i udarati štapom po pojedinim gostima vičući - To je nepravda! To je nepravda!

Gosti zatečeni, baciše pribor za jelo i počmu se povlačiti prema kuhinji. Mali vitez Don Quijote je toliko snažno udarao po stolovima da je hrana letjela na sve strane. Uprljaše i skupocjena odijela na političarima.

Nitko se ne usudi suprotstaviti vitezima koji se borio za pravdu. Konobari ubrzo pozovu policiju. Prije dolaska policije Don Quijote i njegov Sancho Panza se povuku. Pritom izlazeći, s nutarnje strane vrata izvukoše ključ i zaključaše ih u restoranu, te ključ baciše u kantu za smeće. Potom se šetnjom udalje iza ugla susjedne zgrade, gdje ih nitko nije mogao vidjeti.

Kad stiže policija, čula veliki žamor, ali nije mogla ući u restoran. Kad iznutra provališe vrata, policajci nisu ništa poduzeli, misleći da se društvo ponapilo i potuklo, te sve porazbijalo. Priče o nekakvim vitezovima iz Don Miguel de Cervantesova romana nisu željeli ni čuti. Mislili da su to fantazije u glavama punim alkohola.

Šećući mirno, Don Quijote i ovu veliku i pravednu pobjedu nad narodnim parazitima posveti svojoj princezi Dulcineji od Tobosa! Na to Sancho Panza samo promrlja – Dulcineji od Tobosa! Oh! Oh!

Prva nezgoda Malog viteza Don Quijotea – Kod sudca za prekršaje

Cijelim gradom, a i mnogo šire, pričalo se o tajanstvenim osobama koje se pojavile inkorporirane u glavne junake Cervantesovog romana Don

Quijote od Manche kao likovi samog viteza Don Quijotea i njegovog perjanika Sancho Panze, i da po gradu, koji je ujedno i metropola, izvode razne nepodopštine tražeći neku pravdu i pritom nanoseći veliku štetu. Pričalo se da se to već dogodilo nekoliko puta na više različitih mjesta. Nitko ne zna tko su ti mladići, odakle su došli i što time žele postići?

Neki su u tim likovima prepoznali dječake Vlatka i Jureka. Došla je policija i pokucala na vrata njihovih kuća. Zatekla ih je obojicu kako se pripremaju za školu i dovela pred sudca za prekršaje. Obojica su u vrijeme privođenja bili obučeni u plave traperice, obične košulje i nekakve prsluke. Nisu ni najmanje sličili Don Quijoteu i Sancho Panzi. Lako je bilo braniti se!

O njima nije bilo nikakvih podataka, niti su bilo gdje zavedeni u sudskim i policijskim dosjeima kao prekršitelji, pa ni za najmanje prekršajno djelo, a kamo li da bi učinili neko kazneno djelo. Sudac za prekršaje obojicu ih ispita. Dječak Vlatko reče - Istina je da ja već nekoliko mjeseci čitam knjigu Don Quijote od Manche, remek-djelo Don Miguela de Cervatesa i da svojim kolegama pričam o toj knjizi, i da me zbog toga zovu Don Quijote, a moga prijatelja Sancho Panza jer se nas dvojica družimo. Reče – Mi se nigdje ne krijemo i ništa ne radimo što nije dobro, već samo ono što smatramo da je dobro i pravedno.

Potom rekoše da im ta imena kao nadimci predstavljaju veliki problem jer se s nama učenici u školi stalno izruguju, vičući – Evo ide Sancho Panza ili Don Quijote i sl. Zbog toga bismo se najradije ispisali iz škole.

Tim riječima potpuno razoružaše sudca za prekršaje, koji poput Heroda reče – Ja na ovim mladićima koji još nisu ni punoljetni ne vidim nikakve krivice i naredi policiji da ih smjesta pusti na miru.

Kad se vraćali doma Don Quijote reče – Ovo je zbilja neugodno, ali i ovo je velika pobjeda, možda i najveća. Potom viknu – Dulcinejo od Tobosa, gdje si? Imam veliki poklon za Tebe. Posvećujem Ti pobjedu nad državnom birokracijom. Potom zapjeva – Don Quijote, Don Quijote viteže slavni...!

A naš Jurek oliti Sancho Panza reče – Sad više nitko neće na nas sumnjati. Idemo u nove pobjede. Uaaa!

Sedma zgodica Malog viteza Don Quijotea – Na svinjogojskoj farmi

Jednog dana naši junaci našli se u blizini svinjogojske farme iz koje se čula cika svinja. Ulaz u farmu bio širom otvoren. Na četiri kamiona utovarivali

odojke za klaonicu. Svinje su ćutile što ih ćeka, bile uzbućene i glasno roktale i krićale. U duši Mladog viteza Don Quijotea probudio se osjećaj samilosti. Razmišljao je što mu je učiniti? Pokraj njega je stajao njegov prijatelj Sancho Panza. Don Quijote mu reće idi do kabine i pitaj vozaća gdje odvoze ove odojke?

I dok je Sancho Panza razgovarao s vozaćem kamiona pred sam polazak vozila prema klaonici, naš bistri Mali vitez Don Quijote otraga na kamionu izvuće oba željezna klina koja su držala zadnja vrata da ne padnu, a metalni klinovi visjeli su na kratkom lancu.

Ista prića se ponovila i s preostala tri kamiona puna živih odojaka. Prvi kamion je krenuo prema klaonici i već na kilometar udaljenosti naišao je na dionicu ceste koja se naglo penje uzbrdo, zadnja vrata kamiona padoše, a svinje kako su bile gusto nabijene počele su ispadati, a preostale iskakale iz kamiona budući da zbog uzbrdice kamion nije brzo vozio. Ni jedna svinja kod iskakanja nije se povrijedila, hodale su cestom, a najviše ih krene na livadu pasti travu.

Kad je na to mjesto došao i drugi kamion pun svinja, vozać ugleda brojne svinje na livadi i oko ceste, pomisli da je to njihova normalna ispaša, tako su iz sva ćetiri kamiona ispale svinje, a da njihovi vozaći to ne primjetiše sve do samog dolaska u klaonicu.

Naši junaci krenu šetnjom tom istom cestom i naiću na krda mladih svinja kako okolo pasu. Mali vitez Don Quijote sa svojim dugaćkim štapom rastjerivao ih je što dalje od ceste, a pomogao mu i Sancho Panza drndajući kravljom klepetušom ćijeg zvuka se svinje plašile i bježale.

Nikome nije bilo jasno kako su svinje nestale iz kamiona i razbježale se na sve strane. Mali vitez Don Quijote proglasi svoju novu pobjedu i opet je posveti svojoj Dulcineji od Tobosa.

Znao je dobro da će svinje i tako jednog dana završiti u klaonici i na stolovima gurmana, ali im je podario još nekoliko dana života u prirodi. To je bio njegov dar životinjskim bićima koja nikako ne dospijevaju umrijeti prirodnom smrću, već završe tragićno pod mesarskim nožem počesto i vrlo mladi.

Sjedeći u jednom kafiću naši junaci preprićavali su međusobno detalje uspješne velike akcije pod kodnim imenom – Svinjogojska farma.

Osma zgodba

Malog viteza Don Quijotea – Međunarodni dan zaštite životinja

Bistri Mali vitez Don Quijote ču na radiju da nekoliko udruga za zaštitu životinja proslavlja međunarodni dan zaštite životinja, da će toga dana održati kongres. Pozva k sebi svog pratitelja Sancho Panzu i s njime se posavjetova što učiniti i na koji način se pridružiti toj proslavi.

Sancho Panza reče – To je vrlo jednostavno, treba otići tamo i reći svima da smo mi aktivisti za zaštitu životinja i da želimo tome pridonijeti. Ali to nije dovoljno. Taj svečani kongres udruga za zaštitu životinja ne bi se smio održati bez štíćenika. Don Quijote ga upita kakvih štíćenika? Sancho Panza odgovori – Životinje su štíćene osobe i bez njih i njihove zahvale to ne bi uspjelo. Potom ga upita – Gdje se svečanost održava? Don Quijote odgovori – U hotelu HILTON. I reče -To će malo teže ići.

Sancho Panza je imao plan kako to izvesti. Kad se vratili kući dogovore se s vlasnikom velikog kamiona, koji je ocu Sancho Panze nešto i dugovao, da pred hotel Hilton doveze nekoliko ovaca i koza, te par mladih svinja.

U dogovoreno vrijeme nađu se na odgovarajućem mjestu, na livadi gdje su Don Quijote i Sancho Panza skupili dvadesetak ovaca, nekoliko jagnjadi i petnaestak koza i tri mlade svinje.

Vozač spusti produžena zadnja vrata kamiona koja su poslužila kao rampa za penjanje i u njegov utjeraju svu stoku i podignu vrata. Iz kamiona se čulo blejanje ovaca i meket koza, ali pomalo i roktanje svinja.

Obojica sjedoše u kabinu uz vozača i stigoše ravno pred hotel Hilton. Rekoše vozaču neka tu čeka, da će ponovno životinje vratiti u kamion i odvesti ih na livadu odakle su uzete.

Potom spustiše zadnja vrata kao rampu. Iskrcaše sve životinje i natjeraše ih da uđu u hotel Hilton. Recepcionar skoči i stane vikati – Što to radite? Tjerajte to vani! Don Quijote zamahnu štapom prema njemu i reče - Dovezli smo životinje na Kongres udruga za zaštitu životinja – one su njihove štíćenice i kao takve imaju pravo prisustvovati Kongresu.

Recepcionar nije znao što bi odgovorio, a Kongres se održavao nekoliko metara dalje u velikoj prizemnoj dvorani. Otvore širom njena vrata, Sancho Panza zadrnda kravljom klepetušom i utjera životinje u kongresnu dvoranu. U dvorani nastala čuđenje i negodovanje, nisu znali što se događa.

Javi se Mladi vitez Don Quijote, predstavi se i reče da su doveli ove životinje jer su one predmet štice i zaštite i brige udruga o njima i da kao takve trebaju prisustvovati i čuti o tome kako ta briga konkretno utječe na njihov boljitak.

Posebno im napomenu - Ne zaboravite da sva ova bića koja smo doveli u hotel neće imati prilike umrijeti prirodnom smrću, već će završiti na stolovima gurmana kao pečeno meso, ovčetina, janjetina, jaretina, pečeni odojci i sl. unatoč vaših brojnih udruga za zaštitu životinja. Umjesto da sidete među ove životinje, da ih pogladite po glavi, vi se na njih durite što smo ih doveli u hotel s pet zvjezdica. U dvorani samo muk. Silentium!

Tada Sancho Panza počne u laganom ritmu zvoniti kravljim zvonom, klepetušom, a ovce počese blejati, koze meketati, a svinje roktati.

Kako je Sancho Panza sve brže i jače zvonio, tako je blejanje ovaca, i meket koza, i roktanje svinja postalo glasnije. Nakon nekoliko minuta zabezegnute svih sudionika kongresa, naši junaci istjeraše životinje iz hotela s pet zvjezdica i utpaše ih u kamion i svi se opet vrata na mjesto s kojeg su krenuli – na livadu. Tu puste životinje.

U međuvremenu dok su životinje bile u dvorani Kongresa, recepcionar nazva policiju i kaza im da su neki ljudi uveli u hotel stado ovaca, stado koza i nekoliko svinja i moli policiju da što prije dođe jer ne zna kakve su im nakane. Policija to shvatila kao šalu. Upitali su ga koliko zvjezdica ima hotel Hilton, on je odgovorio pet, onda su ga upitali koliko je viskija popio? I stali se smijati, pa su samo spustili slušalicu.

Nakon operacije koju su nazvali Hotel Hilton, naši junaci tu akciju opet posvetiše djevojčici Marijani oliti princezi Dulcineji od Tobosa.

Deveta zgodica Malog viteza Don Quijotea – Gradski deponij smeća

U gradu, zapravo metropoli, u kojoj živi Mali vitez Don Quijote i njegov prijatelj Sancho Panza, odvoz gradskog smeća, a poglavito njegov deponij bio je veliki problem.

Dugi niz godina gradska uprava, a posebno Gradonačelnik najavljivali su rješenje odvoza smeća i izgradnju novog deponija i spalionice, ali uvijek to je bilo samo prazno obećanje pred izbore.

Međutim, jednoga dana brojni su građani izravno na Europski parlament poslali više pritužbi o stanju smeća i o neadekvatnom deponiju koji ugrožava zdravlje ljudi.

Mali vitez Don Quijote, pročita u novinama da sutra u dvanaest sati u posjet gradu, i gradskom odlagalištu smeća dolazi osobno Predsjednik Europskog parlamenta, s nekoliko drugih europolitičara, a primit će ih kod samog odlagališta osobno Gradonačelnik sa svojim suradnicima. Naravno bit će prisutni i brojni novinari i tv snimatelji.

U glavi našeg Malog viteza Don Quijotea ponovno se aktivirao sindrom pravde. Dugo navečer nije mogao zaspati i stalno je ponavljao – To je nepravda, to je nepravda! – da građani žive u smeću i smradu koji se širi kilometrima oko odlagališta. I da je on Mali vitez Don Quijote pozvan da taj problem riješi, kao problem pravde za koju je on spreman i svoj viteški život dati.

Ujutro, čim je ustao pozva k sebi svog vjernog pratitelja Sancho Panzu da se savjetuju što učiniti. Ubrzo su skovali plan i pristupili njegovoj realizaciji.

Točno u dvanaest sati i petnaest minuta delegacija europolitičara zajedno s Gradonačelnikom i njegovom pratnjom, a i novinarima, stajala na asfaltu pokraj deponija smetlišta i žučno raspravljala o problemu. Odjednom ugledaju nižeg i debeljuškastog dječaka s hozentregerima kako pred sobom gura veliku kantu za smeće na kotačima.

Bio je to Sancho Panza, oko vrata mu zveckala kravlja klepetuša. Kanta bila nova i u cijelosti okićena brojnim vrstama cvijeća, koje je visjelo sa savih strana i djelovalo kao veliki prekrasni buket.

Kad se cvjetna kanta približila skupini političara, svi novinari prema njoj okrenuše svoje fotoaparate, a snimatelji kamere. Iz kante iziđe Mali vitez Don Quijote, obučen u žuto viteško odijelo, popne se na poklopac kante i visoko digne u zrak svoj dugački štap. Zavladao je tišina.

Sancho Panza skinu s vrata kravlju klepetušu i snažno zazvoni. Mali vitez glasno prozbori i predstavi se – Ja sam Mali vitez Don Quijote, vitez koji se bori za pravdu. Za pravdu sam spreman umrijeti časnom i plemenitom viteškom smrću. A zar ima veće viteške časti od borbe za dobrobit građana rodnog grada. Želim da naš grad živi bez neugodnog mirisa gradskog smeća, da naš grad bude cvjetna oaza.

Želim da se na sve strane osjeća miris cvijeća. I da nigdje ne bude traga smeću i njegovom neugodnom mirisu.

Svi nazočni, uključujući i europarlamentarce, burno zapljeskaše.

Tada Sancho Panza još jednom zazvoni kravljom klepetušom. Mali vitez Don Quijote ponovno prozbori – Pozivam europske političare da pomognu našem Gradonačelniku da ovaj problem riješimo. Potom siđe s kante i dubokim klecanjem na jedno koljeno, nakloni se svima pravim viteškim naklonom. On i njegov pratitelj Sancho Panza udalje se s poprišta događaja, a kantu za smeće okićenu prekrasnim cvijećem ostave.

Novinari su non stop škljocali svojim fotoaparatom, a tv snimatelji snimali cvjetnu kantu i slavnog viteza Don Quijotea. Ubrzo su slike poslone u svijet. Bila je to prava mala novinarska i tv senzacija. Poznati listovi, a posebno žuti tisak, pisali o pojavi Don Quijotea, o njegovim akcijama. I u Europskom parlamentu o tome se pričalo.

Slavni Mali vitez Don Quijote i njegov prijatelj Sancho Panza pobijedili su. Sancho Panza od radosti svojim palcima samo natezao i ispuštao hozentregere. Mali don Quijote je ovu veliku pobjedu ponovo posvetio djevojčici Marijani oliti Dulcineji od Tobosa.

A sad se pitate što je bila njihova pobjeda?! Deset dana poslije Gradonačelnik metropole dobio je službenu obavijest iz Europskog parlamenta da je njegovom gradu odobren iznos od trideset milijuna eura nepovratno za izgradnju velike moderne spalionice smeća.

Kad je dobio tu obavijest, sav sretan, odmah je sazvaio konferenciju za tisak da to saznaju i građani, a posebno je istaknuo da će se spalionica zvati imenom – “Spalionica Malog viteza Don Quijotea.”

Deseta zgod Malog viteza Don Quijotea - Ukazanje političara

Jedno poslijepodne Mali vitez Don Quijote i njegov pratitelj Sancho Panza obučeni u svoje viteške odore naiđu na gradskom trgu na politički skup. Nazočnih na skupu bilo oko četiri stotine. Političke vođe stajale su na nekoj improviziranoj tribini i u mikrofon izredavali svoje prazne govorcancije, obećavajući svega i svačega svojim pristašama ali i nekolicini građana koji se tu slučajno zatekli, pa se malo zadržali više iz znatiželje.

Slušajući političke govornike i njihovo lamentiranje o svijetloj budućnosti naroda, kakvu oni vide kroz naočale svoga političkog interesa, u našem Malom vitezu Don Quijoteu nešto se pobuni. Prsti mu se počеше grčiti i oblivati ga protestni znoj. Sindrom nepravde, kojeg doživljava u raskoraku

između onog što govore i onog što čine, naglo je nabujao u njegovoj duši i snažno ga obuzeo.

U neposrednoj blizini političkog skupa nalazili se na otvorenom prostoru visoki stolići kafića za kojima se kava pila stojeći. Don Quijote reče Sancho Panzi, penji se na ovaj sto, a ja ću na susjedni, i najavi moj politički govor. I obojica se brzu uspentraše, svaki na svoj stolić, jedan kraj drugoga tako da ih se moglo vidjeti sa svih strana. Sancho Panza skinu sa svog vrata kravlju klepetušu i vrlo snažno njom zaronda, toliko snažno da je zvuk klepetuše nadvladao zvuk razglasa. Zbog tog rondanja na skupu zavlada tajac.

Potom Sancho Panza iz svega glasa povika da su ga svi mogli čuti – Najavljujem govor plemenitog i bistrog Malog viteza Don Quijotea.

Na te riječi plemeniti Mali vitez Don Quijote diže štap visoko u zrak i zagrmi riječima: *Dragi narode, politika je mudrost, ali i ludost. Onaj koji se predstavlja kao političar mora znati da u politici ima više ludosti nego mudrosti. Slušajući ove govore ocjenjujem ih vrlo mudrima sa stajališta onih koji ih izgovaraju, dok narod u njima prepoznaje samo obećavajuće ludosti.*

Ja sam vitez pravde i istine. Sami se uvjerite u moje riječi. Ako mi dadete vlast na predstojećim izborima, jamčim vam da će za vrijeme mog mandata više puta padati kiša i da će biti uroda.

Malo pomalo oko govornika, našeg Malog viteza, počeli se skupljati ljudi, prelazili su iz susjednog tabora. Politički skup postajao je sve manji, a rastao je broj slušatelja oko bistrog viteza Don Quijotea.

Potom naš govornik i dalje nastavi: *Obećajem vam da će u mom mandatu svake godine zimi padati snijeg, tako da će vaša djeca imati mogućnost neograničenog skijanja i sanjkanja. To obećanje ponovno potvrđujem.*

Broj nazočnih rastao je i bio veći nego na susjednom političkom skupu, koji se polako osipao. Svi su prilazili plemenitom vitezcu da čuju njegove mudre riječi.

Obećajem da će u mom mandatu biti snažne bure i oluja, ali i blagih vjetrova maestralska, tako ćete moći u svojim domovima, na ulicama i trgovima gradova udisati čisti zrak, a to znači da će vaše zdravlje biti bolje nakon ispunjenja mojih političkih obećanja.

Nije još dugo trebalo čekati, na susjednom političkom skupu ostali su samo govornici, a sav narod slušao je Malog viteza Don Quijotea.

Don Quijote reče – *Obećajem da ćete ljeti imati toplo more, bistru vodu za kupanje. Obećajem i poneku oluju na moru, ali i brojne bonace i prekrasan zalazak sunca u večerja.*

Sancho Panza opet zaronda kravljom klepetušom i zamoli sve nazočne na sve većem skupu za dugotrajni pljesak mudrim riječima bistrog i plemenitog viteza. Potom se prolomi burni i dugotrajni pljesak.

Naš govornik nastavi. *Obećajem vam da ćete imati četiri godišnja doba; proljeće kad će sve biti zeleno i rascvjetalo, ljeto kad će biti žege pa ćete se svi moći kupati u moru, rijekama i jezerima. Poslije ljeta obećajem vam da će doći prekrasna jesen, kad ćete moći brati plodove mojih političkih obećanja. Obećavam da će se šume pozlatiti žutim jesenjim lišćem, ali obećavam vam ponegdje i pojavu magle.*

Čvrsto vam obećavam da će nakon jeseni doći i prohladna zima, negdje jača, negdje slabija, sa snijegom i ledom. Posebno vam obećavam da ćete se u to vrijeme moći toplo obući da se ne smrznete.

Obećavam svima poseban dar, u mom mandatu na nebu moći ćete gledati kako njime plovi prekrasni mjesec koji vas silno voli, po cijeli dan moći ćete gledati sunce koje vas grije, a po noći moći ćete gledati bezbroj zvijezda na nebu. Svatko od vas može izabrati neku zvijezdu da bude njegovo isključivo vlasništvo, a tko je neumjeren u sticanju bogatstva može si slobodno prisvojiti i po dvije ili više zvijezda.

Za moja politička obećanja jamčim svojom čašću i svojim životom, a ukoliko se ne ispune, možete me slobodno objesiti za neki stup na ovom istom trgu. Hvala vam na pozornosti.

Na kraju ovaj politički govor posvećujem svojoj princezi Dulcineji od Tobosa.

Potom se javi Sancho Panza, zadrnda kravljom klepetušom i reče:

Zahvaljujem se mudrom, bistrom i plemenitom Malom vitezu Don Quijoteu na ovom sjajnom, i bez i najmanje sumnje antologijskom političkom govoru, kojim je pokazao da je politika sama mudrost, ako se iz nje istjera podla i podmukla laž.

Burni pljesak sviju nazočnih odbijao se kao jeka od susjednih zgrada. Danima je cijeli grad pričao o jedino istinitom, pravom i pravednom političaru koji se ukazao u osobi plemenitog Malog viteza Don Quijotea, jer nitko od nazočnih nije sumnjao u ostvarenje njegovih političkih obećanja.

Jedanaesta zgoda

Malog viteza Don Quijotea – Popravak gradskog sata

U svakom gradu, unatoč snažnom razvoju digitalne tehnologije, još uvijek postoje na metalnim stupovima klasični veliki stari satovi, oblika kocke sa zaobljenim uglovima, a na sve četiri strane su kazaljke koje bi trebale pokazivati točno vrijeme. Satovi se rijetko ili nikako ne održavaju, kazaljke su rasklimane pa svaka pokazuje svoje vrijeme.

Naš slavni junak Mali vitez Don Quijote nije imao sata, pa nikada nije bio siguran koje je doba dana, stari javni gradski satovi bili su nepouzdana, pa mu je to stvaralo probleme i išlo na živce..

Jednoga dana dosjeti se da bi on i njegov pratitelj Sancho Panza mogli popraviti javni gradski sat i to baš onaj na središnjem i najvažnijem trgu metropole. Ujutro dok su mnogi ljudi žurili u svoje urede i pogledavali na gradski sat da vide kasne li ili ne, stigoše i naši junaci obučeni u tradicionalnu obleku. Donesu lagane lojtre na razvlačenje, naslone ih na stup i Mali vitez Don Quijote popne se na vrh sata i tu ostanu u stojećem stavu, držeći visoki štap u ruci, povremeno se okrećući na sve četiri strane svijeta. Potom se uz lojtru jedva uzvera i Sancho Panza.

Sa sobom ponio je kliješta, odvijače i ostali alat. Otvorio je staklo s jedne strane, skinuo kazaljke i izvadio nekoliko zupčanika i sve to spustio na pločnik. Potom uđe u unutrašnjost sata, podigne lojtru, sklopi je i objesi visoko o sat. Do njih nitko više nije mogao doći ili dohvatiti ih. Potom doviknu svome gospodaru Don Quijoteu da on nije baš neki dobar urar i da ne zna kako se popravljaju gradski satovi, ali da će se nekako snaći.

Predloži mu da će on svojom kravljom klepetušom označavati točno vrijeme. Reče- “ Mislim da je sada devet sati ujutro”, i skinu sa svoga vrata kravlju klepetušu i zadrnda njome devet puta, a kad je prošlo pola sata zaronda njome dva puta.

Mali vitez Don Quijote reče: Ti najavljuj klepetušom točno vrijeme, a ja ću rukom pokazivati iz kojeg smjera puše vjetar”, i desnu ruku ispruži prema sjeveru i zadrža je u tom položaju nekoliko minuta, dok je istovremeno u lijevoj ruci držao štap.

Sve se više građana počelo okupljati oko naših majstora urara u liku Don Quijotea i njegovog pratitelja Sancho Panze. Najviše ih je privukao njihov izgled i čudna odjeća. Svi su vadili mobitele, a poneki i fotoaparate i snimali neviđenu scenu. Pojavile se i dvije tv kamere da ovjekovječe naše majstore urare.

Sancho Panza procijeni da bi moglo biti deset sati ujutro i deset puta zadrnda svojom kravljom klepetušom. A Don Quijote u tom trenutku promijeni smjer puhanja vjetra i pokaza rukom prema jugu.

Usljedi veliki aplauz nazočnih, a škljocanja fotoaparata nisu prestajala.

No, kako to uvijek biva netko je mobitelom pozvao policiju i rekao da je Cervantesov junak Sancho Panza ušao u gradski sat i da tamo zvoni nekom kravljom klepetušom. A da vitez Don Quijote stoji na satu s nekim dugačkim kukastim štapom i rukama pokazuje iz kojeg smjera puše vjetar.

Kad policija to čula, grohotom se nasmijali, i upitali se tko to s njima zbija šalu, kakvi Cervantesovi junaci popravljaju gradskih satova?! Rekoše, da su prije nekoliko dana zvali iz Hotela Hilton, da su ti isti u hotel utjerali stado ovaca i koza. Što se to događa s ljudima, jesu li poludjeli? Tada se sjete da je danas prvi travnja, dan varanja i nisu nasjeli na prvoaprilsku šalu. Nisu htjeli izaći na trg vidjeti o čemu se radi.

Nakon više od dva sata "rada" na popravku gradskog sata naši mali junaci siđu, uzmu svoj alat i lojtre i krenu svojim putem. Na pločniku ostalo viška puno zupčanika i još nekih dijelova sata. Građani su ih samo čudno gledali, a neki im i zapljeskali. Usput su po ulici za sobom ostavljali alat i lojtru, samo da ih se riješe..

Don Quijote reče da je na vrhu gradskog sata mislio samo na svoju princezu Dulcineju od Tobosa, i da njoj posvećuje gradski sat na glavnom trgu metropole u kojoj živi.

Obojica su toga dana bili raspoloženi za još neku avanturu.

Dvanaesta zgodica Malog viteza Don Quijotea – Grički top mira

Kad su naši junaci uspješno "popravili" gradski sat na središnjem trgu metropole, ugledaše gradsku uspinjaču, uđu u nju, i bez vozne karte, začas stigoše na Gornji grad upravo pokraj kule Lotršćaka, s čijeg vrha svaki dan točno u podne puca grički top, u spomen na rat s Turcima.

Prema legendi, Hasan - paša Predojević predvodio je osmanlijsku vojsku u opsjedanju zagrebačke utvrde Grič, u kojoj se nalazila kula Lotršćak na čijem je najvišem prozoru bio postavljen top. Dok je jednog proljetnog dana Hasan - paša sjedio okružen agama i begovima u svom šatoru, njegov

kuhar donio velikog ispečenog pijetla na srebrnom pladnju. Odjednom se, točno u podne, začu strašan prasak - svi se šatori od siline udara uruše, a begovi, age, sva vojska i posluga pobjegoše. Top je spasio Grič i Zagreb, a paša Predojević se na ovu neosvojivu utvrdu više nije vratio.

Kad su naši junaci stigli do kule, primijetili su da su vrata kule otvorena. Don Quijote reče Sancho Panzi, idemo gore pogledati Grički top, upravo će pucati za dvije ili tri minute, jer se približilo podne.

Kad se stubištem popeli na najviši kat kule, gore ugledaju gradskog topnika, nižeg čovjeka s dugačkom već bijelom kosom koja mu je padala na ramena i s brkovima i malom bradicom, upravo u trenutku kad je ubacivao barutni naboj u cijev topa.

Kulturno se predstave topniku kao Mali vitez Don Quijote i njegov pratitelj Sancho Panza. Gradski topnik reče da se zove Stjepan Možar. Rekoše da žele prisustvovati pucnju topa, da pucnju često prisustvuju i turisti koji posjećuju Zagreb i da je kula Lotrščak jedna od turističkih atrakcija u Zagrebu.

Topnik pomisli, sudeći po njihovoj odjeći, da su to neki čudni ili posebni mladi ljudi. Reče im – Nema problema, evo, za manje od minute opalit će top. Nemojte se prestrašiti i molim vas začepite uši prstima.

Točno u podne topnik okinu i ču se silan pucanj koji zatrese kulu, ali i svakog Zagrebčana koji živi u središtu grada. Digoše se i sva jata golubova po gradu.

Sancho Panza i njegov gospodar Don Quijote samo se pogledaju. Taj pogled je trajao nekoliko sekundi. Sancho Panza zaronda kravljom klepetušom, a don Quijote nekoliko puta pokuca svojim štapom u strop.

Sancho Panza reče – U ime slavnog i bistrog Malog viteza Don Quijotea na sat vremena oduzimam top i šest topovskih naboj. Topnik na to ništa ne reče, već iznenađen, poslušao ih kad mu rekoše neka samo sjedne na stolicu u uglu dvorane i da mu se ništa loše neće dogoditi.

Sancho Panza gurnu naboj u cijev, uhvati ručku i sačeka naredbu svog gospodara za paljbu. Tad Mladi Vitez Don Quijote reče - **Prvi pucanj – Za princezu Dulcineju od Tobosa**, i zapjeva ariju poput tenora Placida Dominga, da se sve orilo dvoranom.

Ja volim Marijanu,
princezu od Tobosa,
kad pleše, kad se smije,
kad hoda bosa,

makar bila kiša
makar bila rosa.
Molim prvi pucanj,
ljepotici iz Tobosa.
Cijeli svijet je hvali.

Zato,
Sancho, pali! Sancho, pali!
BUUUUM!
(I tad skupa zapjevaju)

Drhti katedrala, drhti i drum
Slavi se ljubav -
ne pijte rum!

Sancho Panza po drugi put napuni cijev topovskim nabojem i pričeka naredbu gospodara za paljbu, a Don Quijote reče - **Drugi pucanj - Za Grad Zagreb!** I opet gromoglasno zapjeva:

Ja volim svoj grad,
bio star, bio mlad
Imam ga rad, uvijek i sad.
To moj je grad.
Srce mi ga samo hvali.
Molim za njegov drugi pucanj!
Zato,
Sancho, pali! Sancho, pali!
Buuuum!

(I tad skupa zapjevaju)

Drhti katedrala, drhti i drum
Slavi se ljubav -
ne pijte rum!

Sancho Panza po treći put napuni cijev topovskim nabojem i pričeka naredbu gospodara za paljbu, a Don Quijote reče - **Treći pucanj - Za cijeli svijet!** Opet gromoglasno zapjeva u tenoru:

Nek je klet,
tko ne ljubi cijeli svijet.
Ko ljljana krasan cvijet.
Ko zumbula miris taj.
To ti kuća, to ti dom.
Znaj! Dobro znaj!
Da to svijetu nije kraj.
Našem svijetu ljubav fali!

Zato,
Sancho, pali! Sancho, pali!
Buuuum!

(I tad skupa zapjevaju)

Drhti katedrala, drhti i drum!
Slavi se ljubav -
ne pijte rum!

Potom Sancho Panza četvrti put napuni cijev topovskim nabojem i pričekava naredbu gospodara za paljbu, a Don Quijote reče - **Četvrti pucanj** - **Za sve mlade svijeta!** I opet gromoglasno zapjeva glasom tenora:

Mladi u svijetu ko ptice u letu.
Imaju život, život svoj!
I za svoja prava biju boj.

Zato stoj, makar koliki
bio vas broj.
Mlade poštuj, poštivaj i hvali!
Mladima naša ljubav fali!

Zato,
Sancho, pali! Sancho, pali!
Buuuum!

(I tad skupa zapjevaju)

Drhti katedrala, drhti i drum!
Slavi se ljubav -
ne pijte rum!

Sancho Panza po peti put napuni cijev topovskim nabojem i pričekava naredbu gospodara za paljbu, a Don Quijote reče - **Peti pucanj** - **Za mir naroda svijeta.**

I opet gromoglasno zapjeva:

Svi narodi svijeta u boj,
u boj za mir.
Za mir! Za mir! Za mir!
Nek to bude svadba, neka bude pir!
Nek ga slavi slavuj, netopir.
Mir za ljude, mir za sve,
nek duša svaka mir taj hvali

Zato,
Sancho, pali! Sancho, pali!
Buuuum!

(I tad skupa zapjevaju)

Drhti katedrala, drhti i drum!
Slavi se ljubav -
ne pijte rum!

Sancho Panza po šesti put napuni cijev topovskim nabojem i pričeka naredbu gospodara za paljbu, a Don Quijote reče – **Šesti pucanj – Za svijet bez oružja!**

I tad skupa gromoglasno zapjevaju u tenoru, a pjevanju se pridruži i gradski topnik s gitarom jer je i sam bio glazbeno nadaren.

Non! Ne! Not! No! Nein! Njet! Njet!
Mi ljubimo cijeli svijet.
Atomskoj bombi – Stop! Stop!
Od oružja sveg,
pucati smije samo
glasnik mira
GRIČKI TOP!

Državnici svijeta, molim bez hira -
ispalite pucanj mira!
Bit će to dobar znak.
Čeka vas Lotrščak
i njegov top!
Dođite na kulu
vaše prisutstvo nam fali!

Zato,
Sancho, pali! Sancho, pali!
Buuuum!

Drhti katedrala, drhti i drum
Slavi se ljubav -
ne pijte rum!

Za atomsku bombu – Stop! Stop! Stop!
Od oružja sveg,
pucati smije samo
glasnik mira
GRIČKI TOP!

Nakon ispaljenih šest patrona iz gričkog topa, bistri Mali vitez Don Quijote i njegov sluga Sancho Panza pozdrave se s topnikom i zahvale mu što im je omogućio miroljubivu paljbu i odu svojim putem. Izgube se iza prvog ugla.

Topovsku paljbu čuli su i brojni građani u gradu, nisu znali što se događa. Neki su pomislili da je počeo nuklearni rat, a drugi da je topnik popio koju više. Usplahirila se jata gradskih golubova i vrana. U svakom slučaju počeli su zvoniti telefoni građana i novinara.

Naš mudri topnik nije htio odati Don Quijotea i Sancha Panzu, jer mu se jako dopali kao ljudi – zato svima reče da je to bila meteorološka pojava koja se pojavljuje jednom u sto godina, gdje se jeka prvog pucnja odbija o nevidljivi oblak i stvara dojam višekratne paljbe.

Rekao je da on ništa ne zna o pucnjavi. Da je on točno u podne ispalio pucanj, kao i svaki dan i da je odmah zaključao kulu. Želio je da tih šest pucnjeva ostanu misterija o kojoj će se dugo pričati. Usput je za spomenuti da je uklonio svih šest čahura patrona da ih netko ne nađe.

Trinaesta zgoda Malog viteza - Don Quijote modni kreator

Vijest o Malom vitezcu Don Quijoteu i njegovom “slugi” Sancho Panzi pronijela se cijelom metropolom, a i mnogo dalje. Prepričavale se njihove razne zgode i nezgode, ponekad istinite, ponekad poluistinite, a počesto su bile i obična laž. Ne kaže naš narod uzalud – Za dobrim se konjem diže prašina. Bilo je logično očekivati da se digne prašina i oko Malog viteza Don Quijotea i njegovog Sancho Panze.

Don Quijote nosio je kratke crvene čizme, žute hlače s desnom nogavicom znatno kraćom, crnu košulju preko koje je oblačio žuti prsluk, a na glavi žutu kapu sličnu Napoleonovoj. A njegov prijatelj Sancho Panza nosio je sivkaste kratke čizme, hlače tamno crvene boje trule višnje i bijelu košulju, preko nje je nosio crvene hozentregere koje su mu držale hlače na njegovom izraženom trbuhu i prsluk crne boje. Na sebi nije imao kapu, a oko vrata mu visjelo kravlje zvono, klepetuša.

Takva modna kreacija dvojca o kojem se pričalo na sve strane nikako nije mogla ostati nezamjećena. Malo pomalo pojavljivali se pojedini učenici u takvoj odjeći. Taj trend se brzo počeo širiti, pa su krojači imali pune ruke posla zbog brojnih narudžbi.

Djeca gnjavila svoje roditelje da žele odjeću kakvu nosi slavni Don Quijote ili njegov sluga Sancho Panza. Brojne klepetuše su skinute s kravljih vratova i sada vise na vratovima dječaka.

Don Quijote i Sancho Panza u očima školske djece bili su junaci, na neki način poput Robin Hooda, istjerivali nepravdu na svoj način, a zagovarali poštenje, istinu i zaštitu ugroženih, zaštitu prirode i životinjskih bića. Ubrzo su stekli i puno neprijatelja, koji su ih se na svaki način pokušavali riješiti, jer su ponekad svojim postupcima nanosili i štetu.

Sve je to nekako išlo dok se nisu počele pojavljivati skupine dječaka obučene u njihovu modnu kreaciju, na koje se gledalo kao na moguće društveno opasne skupine, iako to nisu bili, ali su se svakog trena u tako nešto mogli pretvoriti. U gradu ih je bilo više od nekoliko stotina, a kad bi se skupili na jedno mjesto djelovali su gotovo zastrašujuće.

A poneki u takvoj odjeći znali su doći i u školu. Svako druženje s njima Don Quijote i Sancho Panza su izbjegavali. Don Quijote je bio vitez samotnjak, on je bio imitator pravog viteza Don Quijotea o kojem je često čitao u istoimenoj knjizi Don Miguela de Cervantesa. Sve to ubrzalo je zabranu dolaska u školu u odjeći znanom kao Don Quijoteova obleka.

Ali čim su dobili brojne imitatore, ubrzo je odora postala razlog zbog kojeg je slijedila jedina moguća mjera – isključenje iz škole Don Quijotea i njegovog perjanika. Školske i druge vlasti vjerojatno su razmišljale da se dvojica učenika izvan škole mogu glupirati kako hoće, ali se to ne smije dogoditi masovno i organizirano.

I pored toga, još se poneki učenici nakon njihovog isključenja mogu vidjeti u tim donquijoteovskim odorama. Prijetilo im se isključenjem iz škole, a nije im zabranjeno nošenje te odjeće po gradu, toga se nitko nije sjetio.

Don Quijote i njegov Sancho Panza razlikovali se od skupina njihovih imitatora ponajprije po svojim djelima. Nitko nije mogao znati gdje će i po čemu Mali vitez i njegov pratitelj Sancho Panza hrabro udariti. O svojim planovima nikome nisu govorili. Za njih su znali samo njih dvojica i zato je i bilo moguće njihovo djelovanje.

Odlučili su jedno vrijeme prekinuti svoje akcije dok se cijela stvar ne smiri, a posebno dok se drugi dječaci ne prestanu pojavljivati u njihovim modnim kreacijama, koje su među učenicima postale vrlo popularne.

Druga nezgoda

Malog viteza Don Quijotea - Isključenje iz škole!

I kad se sve razotkrilo o akcijama Don Quijotea i njegovog prijatelja Sancho Panze, policija je svoje izvještaje dostavila u školu, ravno na ruke Ravnatelja, koji nije znao što bi učinio.

Međutim kako su o svemu pisale novine, a roditelji manje djece, slušajući razne priče, koje ni izbliza nisu odgovarale stvarnosti, bojali se za svoju djecu.

Ravnatelj stoga pozva njihove roditelje i iznese im za kakve se sve nepodopštine terete. Roditelji Vlatka i Jureka obojicu malo išibaju i zabrane im oblačenje u odore u kojima su ih prepoznavali kao Don Quijotea i Sancho Panzu.

Ravnatelj sazove sastanak Školskog odbora i nakon duže diskusije samo s jednim glasom više donesena je odluka da se obojicu isključi iz škole. Ne trajno, već samo za tekuću godinu. Što je značilo da će morati ili ponavljati razred ili na kraju školske godine polagati ispit.

Kazna na njih nije djelovala, jer nema nikoga tko ih može odgovoriti da se bore za pravdu. Don Quijote je dobro znao da svaka pravda možda nekom drugom znači nepravdu. I zato ima ljudi koji ostvaruju svoje interese bez obzira je li to pravedno ili ne.

Živimo u svijetu u kojem moralna kategorija sve manje znači. To je nepravda! To je nepravda! Zvonilo je u njegovim ušima.

Zadnja zgoda i nezgoda

Malog viteza Don Quijotea - Zaustavljanje vlaka

Oba Cervantesova junaka inkorporirana u dva dječaka - Vlatka i Jureka, nakon isključenja iz škole lutala su uokolo i više nisu poduzimala nikakve akcije, ali su i dalje bili obučeni u odore slične pravom Don Quijotu i Sancho Panzi. Zapravo toliko su se dosađivali da nisu znali kud bi sa sobom!

Jednoga dana već se bližio kraj školske godine, njih dvojica suprotno propisima, hodali su nekoliko kilometara po željezničkoj pruzi. Na jednom mjestu primjetili su da je pukla jedna tračnica i iskrivila se, i da je posve sigurno da će to izbaciti vlak, a pruga je bila visoko na nasipu. Odmah su shvatili da prijete velika opasnost za živote putnika kad naiđe prvi vlak.

Njih dvojica nisu znali iz kojeg će pravca naići vlak, zato Don Quiote reče svom prijatelju Sancho Panzi – Ti trči natrag što brže možeš i idi što dalje, pa ako naiđe vlak zaustavi ga i ostavi mu dovoljno dužine da ima vremena stati, a ja idem što dalje naprijed da zaustavim vlak ako naiđe iz mog pravca.

Obojica, najbrže što su mogli, otrčaše svaki svojim pravcem i prešli su nekoliko stotina metara. Nije prošlo ni petnaest minuta čuo se dolazak vlaka iz pravca kojim je krenuo Don Quijote. Don Quijote je odbacio svoj štap, stao na prugu, raširio noge i digao obje ruke u zrak. Kad je strojovođa ugledao Don Quijotea reče svom pomoćniku – Gle, neka budala stoji na pruzi. Dao mu je znak sirenom da se makne.

Don Quijote se nije micao već je samo rukama grčevito davao znak da vlak mora stati. Strojovođa je ponovno zatrubio, ali se vlak nije zaustavljao. Išao je ravno na don Quijotea. Don Quiote je zadnji dijelić sekunde uspio skočiti s pruge. Na to pomoćnik strojovođe reče - Da mi ipak zaustavimo vlak, ovo mi se čini vrlo ozbiljno.

Strojovođa poslušao, i njemu je neki instikt govorio da je to sve ozbiljno, jer Don Quijote zamalo da nije poginuo u pokušaju da zaustavi vlak, jedva je spasio svoj život. I vlak se zaustavi, i Don Quiote ih odvede do potrgane tračnice. Kad su ugledali tračnicu samo rekoše – Bože, ponovno smo se rodili, svi bismo smrtno stradali.

Bio je to vlak kojim se vraćali s izleta upravo učenici iz škole iz koje su njih dvojica isključeni. U kompoziciji bila su tri vagona učenika koji su sjedili bezbrižno i čavrljali o svemu i svačemu, i ne sluteći kakva im opasnost prijeti.

Incident s vlakom postao je udarna vijest na svim tv i radijskim postajama.

Sutradan na naslovnica novina dominirala je vijest da je Mali vitez Don Quijote od sigurne smrti spasio više od dvjesto putnika, a među njima više od stotinu osnovnoškolaca. Svi su ga smatrali herojem. U svim novinama bile su njegove slike u odori koja ga je činila vitezom.

Za nekoliko dana Osnovna škola priredila je svečanost povratka u školu, u njihove razrede Mladog viteza Don Quijotea i njegovog prijatelja Sancha Panze.

Tom prilikom pred školom poredani su svi dječaci obučeni u niske crvene čizme i u žute hlače, sa znatno kraćom desnom nogavicom. Kraj njih bile su poredane sve učenice obučene u žutu majicu i na njihovim prsima je pisalo – “Ja sam Dulcineja od Tobosa”. Ispred sviju stajao je Ravnatelj

škole i na sebi je imao žutu majicu na kojoj je pisalo - Ravnatelj "Škola Don Quijote od Manche".

Uskoro je pred školu stigao crni mercedes u pratnji četiri policajca na motorkotačima, iz njega je izišla Predsjednica države. Dodijelila je, svečano, pred svim učenicima i nastavnicima, ali i pred brojnim novinarima, Ordene za hrabrost Don Quijoteu i njegovom prijatelju Sancho Panzi.

Predaju Ordena za hrabrost snimale brojne TV kuće i u udarnim terminima prenosile vijest o tome. Potom je Ravnatelj Osnovne škole proglasio da se od sada škola zove: "Osnovna škola Don Quijotea od Manche" i da se poništava odluka o isključenju iz škole dječaka Vlatka i Jureka – oliti Don Quijotea i njegovog prijatelja Sancho Panze.

Ravnatelj je sve nazočne izvijestio da je Školski odbor donio odluku da se ubuduće dan kad je Don Quijote zaustavio vlak slavi kao dan njihove škole, jer da su toga dana ponovno rođeni.

Novinari su htjeli postaviti Don Quijoteu brojna pitanja, ali njemu se žurilo. Spremao se ići u Društvo Udruga za zaštitu životinja gdje su trebali Don Quijoteu svečano dodijeliti Povelju kojom ga proglašavaju za doživotnog počasnog predsjednika svih udruga za zaštitu životinja.

Pozvan je i njegov prijatelj Sancho Panza i njemu je dodijeljena Povelja i priznanje za borbu u zaštiti životinja.

Ljudi su godinama pričali o bistrom Mladom vitezu Don Quijoteu i njegovim zgodama i nezgodama, a na tu temu počeli su pisati knjige, ali i snimati crtane i igrane filmove. A posebno svi su ga slavili što je osim brige o životinjama, svojom akcijom od smrti spasio brojne ljudske živote.

Osnovna škola u koju je išao i koja ga je isključila, neizmjereno mu je postala zahvalna što je spasio živote stotinjak učenika, nekoliko nastavnika i nekoliko desetaka drugih putnika. Bistri Mali vitez Don Quijote od Manche postao je najomiljenija osoba, svuda pozivan. Naše junake Don Quijotea i njegovog pratitelja Sancho Panzu slavili su i častili na svakom koraku gdje bi se pojavili.

* * *

*Tražiti istinu i razotkrivati laž treba nam
biti smisao življenja.*

*Pogled na pravdu ima stotinu uglova.
Iz kojeg god ugla
pogledate na nju
dobit ćete drugačiju sliku.*

*Svaka pravda pere noge u moralu.
a moral nije baš čista izvorska voda.*

*Svatko od nas je ponekad Don Quijote
ili
njagov sluga Sancho Panza!*

(Napisano u Zagrebu, listopad 2016. g.)

mile.prpa@zg.t-com.hr